

Isten küldötteiként, vendégségben

„Ha pedig egy városba vagy faluba mentek be, tudjátok meg, hogy ki méltó ott erre, és maradjatok annál, míg csak tovább nem mentek. Amikor beléptek a házba, köszöntétek a ház népét, és ha a ház népe méltó, szálljon rá békességetek, ha pedig nem méltó,

békességetek térjen vissza rátok! Ha pedig valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja meg beszédeteket: menjetek ki abból a házból vagy városból, még a port is verjétek le lábatokról! Bizony mondom nektek: könnyebb lesz Sodoma és Gomora földjének az ítélet napján, mint annak a városnak.” (Máté 10, 11-15)

Isten küldötteiként vendégei vagyunk azoknak, akikhez Ő elküldött. Ebből a tényből pedig legalább két fontos következtetést le tudunk vonni. Egyrészt a küldetésünk, akárcsak a vendégségek általában, ideiglenes; másrészt küldetésünk sikerének az az előfeltétele, hogy akikhez elküldetünk, jó vendéglátóink legyenek, s fogadjanak el, fogadjanak be bennünket.

A munka sűrűjében könnyen eluralkodhat rajtunk egy nehéz érzés: „ennek sohasem lesz vége.” Beleszakadok. Túl sok. Küzdök csak a végeláthatatlan kihívásokkal, mire beletanulok a rendszerbe, bevezetnek egy újat; nem lehet egyszerűen végigvenni az anyagot; kimegy egy nehéz osztály aztán jön egy még nehezebb; bevetek mindent, amit csak lehet, de

mégis van, aki nem érti, biztosan nem is akarja érteni; és akkor a család, a barátok, a társadalom megannyi igazságtalan kritikája...

Hát mégis meddig kell ezt nekem még bírnom, meddig kell még túrnöm!? Bizonyos, hogy nem tart örökké. A földön ugyan kötnek határozatlan idejű szerződéseket, *még sincs ebben a világban maradandó városunk*. A mennyben minden szerződés határozott idejű. Minden küldetés adott időre szól és jól tudja a mi kegyelmes, mindenható Urunk, hogy meddig van ránk szükség a küldetésben. Ha előre tudnám, mennyi a feladat, s mekkora a hozzárendelt időkeret, talán el sem merném vállalni, hiszen ennyi idő alatt jóformán semmit sem lehet elérni. Isten tudja. Ő adja a mandátumot, s mindazt, amire szükségünk van. Ő adja eszközeimet, tehetségemet, kitartásomat, érzékenységemet, igényességemet.

Ugyanakkor az Úr jól tudja, ott van a másik oldal is. Prófétáit is elküldte kemény szívű uralkodókhoz, és kemény szívű népéhez. Lepattant róluk a szó. Jézus is tudja, hogy nem minden vendéglátás szívélyes. Nem biztos, hogy mindenhol elfogadnak, mindenhol befogadnak. Vannak talán előtted is zárt ajtók. Elzárkózó lelkek, kemény tekintetek, hűvös mosolyok, vagy éppen sebzettségtől szomorú áthatolhatatlan tekintetek. Nehéz csoportok. És persze a tündérik, ahol lehet kicsit regenerálódni. Jézus nem vár tőlünk lehetetlent. Azt mondja: jogodban áll azt mondani, hogy lerázom magamról ezt az egészet, nekem ez sok, nekem ez nem megy, nem pazarlok erre több időt és energiát.

Tudja milyen nehéz ez. Előtte is megannyi zárt ajtó van, kő kemény „biztonsági rendszerrel”. Ő a szíveket vizsgáló Isten! Mégis zörget. Kitartóan, csendesen, szelíden, alázatosan; mégis határozottan. És vár, míg megnyílnak ezek az ajtók. Ő az Úr, s minden nehéz találkozást a kezébe adhatunk! A mi vendégségünk előtt bezárulhatnak ugyanis az ajtók. Ha azonban A Vendég érkezik, ajtó nem maradhat már zárva.